

РЕШЕНИЕ

№ 1531

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12580** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез адв. К. П. против Решение от 23.08.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав по НАХД № 10043/2020 г. С решението съдът е изменил Наказателно постановление № 22-006660/08.04.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., като е намалил наложеното, на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, на касатора административно наказание „имуществена санкция“ от 3000 лв. на 1500 лв. за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ.

С касационната жалба се твърди неправилност на въззивното решение като постановено в нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е извършен пълен, обективен и всестранен анализ на доказателствата по делото. По същество възраженията обаче се ограничават до: начина, по който въззивният съд е оценил обстоятелството относно момента на подаденото пред НАП уведомление за сключен с Е. Р. трудов договор. Релевира още, че в НП е налице неяснота относно датата на извършване на твърдяното процесно нарушение. Счита, че в конкретния случай деянието не е административно нарушение, тъй като са налице предпоставките на чл.9, ал.2 от НК. На основание

чл.63, ал.3 от ЗАНН претендира разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък с депозираното на 10.02.2022 г. становище.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ – С., в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. поддържа, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. В тази връзка не са налице сочените касационни основания за отмяна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл.211, ал.1 АПК, вр. чл.63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Според разпоредбата на чл.218 от АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Съставът на въззивния съд е проверил и възприел изложените в АУАН и в НП констатации, а именно, че: е извършена 05.02.2020 г. и на 06.02.2020 г. проверка от служител на Дирекция "Инспекция по труда" – С., по спазване на трудовото законодателство на място в обекта на контрол – стол и бар - ресторант, стопанисван от [фирма], която е приключила по документи на 14.02.2020 г. Установено е, че касаторът в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ, на 05.02.2020 г. е допуснал до работа лицето Е. М. Р. на длъжност „помощник“ (заварено на същата дата, около 10.40 часа, да простира труд) без да му предостави копие от двустранно подписания на 04.02.2020 г. трудов договор с № 064 и уведомление, заверено от ТД на НАП (предвид, че трудовият договор бил изпратен на ТД на НАП в деня след като е била извършена проверката на обекта), с което е нарушило разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ. С процесния съдебен акт е изменено НП № 22-006660/08.04.2020 г., като е намален размерът на наложеното административно наказание „имуществена санкция“ от 3000 лева на 1500 лева, при отчитане на основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него НП са съобразени с изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите на тези административни актове и процедурата по съставянето им, като намира, че същите не страдат от пороци и са законно издадени. Отразеното в акта и в НП е обстоятелствено и пълно, съобразено с изискванията на процесуалните и материалноправни норми. Както в АУАН, така и в оспореното НП, са описани нарушенията и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът - [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на КТ, е извършил вмененото му нарушение по чл.63, ал.2 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел, че процесното нарушение е първо от този вид за дружеството, и че липсват отегчаващи

отговорността обстоятелства, поради което имуществената санкция е била изменена в минимален размер.

Този извод на първостепенния съд се споделя изцяло и от настоящия решаващ състав. В този смисъл касационната жалба е неоснователни.

Касационната инстанция намира за правилен и законосъобразен извода на районния съд, че от обективна страна касаторът е осъществил състава на административното нарушение като не се е съобразил със забраната по чл.63, ал.2 от Кодекса на труда. Посочената разпоредба установява забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя преди да му предостави документите по чл.63, ал. 1 от Кодекса на труда - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда, заверено от ТД на НАП. При разглеждане на делото от СРС са събрани достатъчно доказателства, от които безспорно се установява, че от касатора е извършено констатираното нарушение. Във връзка с изложените в касационната жалба доводи, следва да се отбележи, че в действителност трудов договор е бил изготвен от работодателя, но неговото съставяне не е равносилно на подписването от служителя и връчването му. Съгласно чл.416, ал.1 КТ, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 НПК, вр. чл.84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване, АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни и писмени доказателства, основателно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

На следващо място, първостепенният съд определяйки като несправедлив определения от АНО размер на наложеното административно наказание изменя същото в минимален размер по чл.414, ал.3 КТ. Пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1500 до 15000 лева. В НП не са изложени никакви съображения относно индивидуализацията на административното наказание, обосноваващи налагането ѝ в размер от 3000 лева, респ. не са изследвани релевантните обстоятелства по чл.27, ал.2 ЗАНН, а не е дължимо от съда да извежда предполагаемата воля на наказващия орган. Поради това санкцията правилно е била изменена според установения в чл.414, ал.3 КТ минимум.

Касационният състав счита, че извършеното административно нарушение не представлява „маловажен” случай. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална по отношение на нормата на чл. 28 ЗАНН. Нарушението е формално и представлява типична проява на форма на нарушение по чл.63, ал.2 от КТ. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.415в, ал.2 от КТ. Това, че няма настъпили вредни последици е без значение в случая, тъй като самото нарушение е формално и неговата обществена опасност се състои в самото му извършване, без да се изисква настъпването на определен противоположен резултат и вреди за даден субект.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, при изясняване на фактите и обстоятелствата по случая, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато

съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лева.

Воден от гореизложеното и на осн. чл.221, ал.2, пр.2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.08.2021 г. по НАХД № 10043/2020 г. на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ сумата от 80 лева – за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: